

Drachmann: Naar vi i Princippet stiller os velvilligt overfor de foreliggende Skattelovforslag, er det, fordi vi erkender, at der først og fremmest maa skabes Balance i Statsfinanserne — dette er et bydende Krav —, men samtidig, at de direkte Skatter ikke taaler yderligere Anspændelse. Fra konservativ Side har vi jo altid fremhævet de indirekte Skatters Hensigtsmæssighed og Bæreevne i Modsætning til de direkte Skatter, og uanset den foregaaende Talers Betragtninger herover tror jeg dog nok, det maa indrømmes fra alle uheldede Sider, at Tiden ogsaa i denne Henseende har understreget Rigtigheden af de konservative Opfattelser. Selvfølgelig vil jeg ikke hermed have sagt, at man ikke ogsaa overfor de indirekte Skatter kan spænde Buen for højt, men her er der dog alligevel det særlige Forhold, at Solidariteten imellem Statskassens Interesser og de paagældende Erhvervs Interesser, der igen dækker den paagældende Forbrugsbeskatning, er saa haandgribelig, at man meget let opfordres til at gaa den Vej, som vi jo har betraadt i Ordningen af Spiritusafgiften, at nedsætte den paagældende Afgift og derigennem bringe den fornuftige Regulering til Veje. Men i alt Fald er man ved disse Afgifter og denne Beskatningsform sikret imod de økonomisk og moralsk lige forkastelige Virkninger af den overdrevne direkte Beskatning, disse Virkninger, som man har i saa frisk Minde fra Krigstidens radikale Skattepolitik. Vi hørte denne Skattepolitik særdeles rosende omtale af det ærede Medlem Hr. Borgbjerg. Han henviste til det som et Ideal for hans Skattesynspunkter, at den radikale Regering havde formaaet at bringe det Forhold til Veje, at de direkte Skatter indbragte de 75 pCt. og de indirekte 25 pCt. af hele Skatteindtægten. Jeg tror, at hvis det er det Ideal, der skal staa som Ledemotiv overfor de samlede Overvejelser, som nu af det ærede Medlem Hr. Borgbjerg paakaldtes for vor Skatte- og Toldpolitik, vil han blive særdeles skuffet med Hensyn til Resultatet og vil i alt Fald ikke faa nogen Medvirkning fra vor Side. Jeg maa ogsaa sige her, at uanset de Betragtninger, det ærede Medlem gjorde gældende overfor Kommunernes økonomiske Situation i Øjeblikket, tror jeg dog nok, at det rundt om-

kring vil føles, at den særlige Velsignelse under det social-radikale Regimente ude omkring i Byerne er særdeles omtvistelig netop under Hensyn til den ganske overdrevne og ganske ødelæggende Skattebyrde. Naar det ærede Medlem saa anerkender, at hans Skatteideal gaar i den Retning, som han omtalte og fremsatte Eksempler paa, er yderligere Diskussion derom jo egentlig ganske overflødig. Jeg tror, det ærede Medlem maa gøre sig klart, at hvis man i vort Land nogenlunde hurtigt skal komme økonomisk til Kræfter igen efter den stærke økonomiske Forblødning, vi nu i de seneste Aar har været ude for, og hvis vi skal igennem den nuværende Depression og Dødhed, Udpinshed og Forpinshed og skal komme frem til Fremgang og Fremdrift og Sundhed og Vokseevne her i Landet igen, saa maa det være et uomgængeligt Krav til vor Skattepolitik, at de direkte Skatter maa nedbringes. Vi anerkender derfor ogsaa fra vor Side Retningen af den Vej, man ved disse Lovforslag er inde paa, uden at vi derfor i et og alt er lige begejstrede for de særlige Objekter, Regeringen hidtil har fundet for denne sin Skattepolitik. Vi kunde fra vor Side tænke os andre Objekter, og muligvis vil vi foreslaa saadanne allerede under disse Lovforslags Behandling; men paa den anden Side erkender vi, at ligesom Rom ikke blev bygget paa een Dag, maa vi være glade ved, at man i Hovedsagen er inde i den rigtige Udviklingsretning. Som Følge heraf maa man ogsaa have Lov til overfor den Misfornøjelse, som her og der kommer frem overfor disse Afgifts- og Skattelove, som jo skal sikre Statens finansielle Liv og dermed Grundvolden for hele Landets økonomiske Tilværelse, at rette det Spørgsmaal til de misfornøjede, hvor de egentlig vil have, at de paagældende Millionbeløb, som er paakravede og nødvendige, skal tages fra. Jeg tror, at man rundt om gør sig dette Spørgsmaal i alt for ringe Grad. Jeg tænker selvfølgelig ikke paa de radikal-socialdemokratiske Kredse, som jo altid har en eller anden Mirakelmedicin ved Haanden, saasom Forøgelse af Indkomstskatten, Formueekspropriation, Jordskyld o. s. v., og hvoraf et og andet jo allerede glimtede frem i det ærede Medlem Hr. Borgbjergs Tale. Men overhovedet